

כל מה דעביד רחמנא - לטב עביד

לעולם יהא אדם רגיל לומר 'כל מה דעביד רחמנא - לטב עביד' (שו"ע או"ח סי' רל סעי' ה).

זהו סעיף מפורש בשו"ע, ואין שום חולק על זה.

'לעולם' - בכל זמן, בכל מצב, על כל דבר. 'לעולם' בתוך כל ההעלמות, ניתן לכל יהודי כח עצום להאיר את האור הנפלא הזה של 'כל דעביד רחמנא לטב עביד'.

'יהא אדם רגיל' - שזה יהיה רגילות, כמו שאוכלים, כמו שנושמים, כמו שמרגישים רעבים וצמאים, כך ממש בכל משהו שאינו הולך כרצונו, יצאו מפיו מאליהם הדיבורים הנפלאים האלו.

'לומר' - לְדַבֵּר. לא רק כשזוכה לבהירות ההכרה וההרגשה, אלא אפילו כשאינו מרגיש, רק מסוגל 'לומר' בפה, לחטוף כמה שיותר דיבורים, 'לומר' עוד ועוד. אין זו מצות עשה שהזמן גרמא, זוהי מצוה שנוהגת באנשים נשים וטף.

העיקר הוא לא הידיעה. הרבה יודעים שזה סעיף בשו"ע, העיקר הוא לחזור על זה תמיד. להחשיב כל פעם שזוכים לומר דיבורים יקרים וחביבים אלו. לשמוח כל פעם שזוכים לומר את זה. לשמוח כל יום 'היום זכיתי לומר עשר פעמים', עשרים פעמים, חמישים פעמים. לחטוף עוד ועוד מרגליות יקרות וקדושות אלו. על כל דבר ודבר שלא הלך כרצוני, על כל דבר שלא הצליח כפי מה שחשבתי, על כל הפרעה בתורה, על כל הפרעה בתפילה, כל מחשבה, כל דבר שנזכרים והוא גורם עגמת נפש - מיד לשמוח ולחטוף עוד פעם את הדיבור הקדוש הזה, ולהכריז בשמחה 'כל דעביד רחמנא לטב עביד'! לחזור שוב ושוב.

אחד מפרטי עבודת האמונה, הוא ענין 'הַאֲמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר' (תהלים קטז), לְדַבֵּר דיבורי אמונה. וכלול בזה לדבר דיבורים פשוטים של אמונה. יהודי צריך להתרגל לומר 'כל מה דעביד רחמנא לטב עביד', ואפילו חמישים או מאה פעמים ביום.

אם פלוני לא הגיע או שאיחר (-לענין שקבעתי איתו), לדעת שזה המצב הטוב ביותר (-עבורי), ולא יכול להיות יותר טוב מזה! ואם הבן לא שמע בקולי, או שהיתה איזו חלישות הדעת כזו או אחרת, תמיד ישתדל לומר 'כל מה דעביד רחמנא לטב עביד', וידע שזה האופן הטוב ביותר שיכול להיות!

'שְׁוִיֹּתִי ה' לְגִנְיִ תְּמִיד' (תהלים טז) - כל מה שנראה שהוא לגנדי, ואפילו ברוחניות, ידעתי שזה מהש"ת (הבעש"ט), ועל ידי שמתרגלים לומר 'גם זו לטובה' וחיים עם זה שכל מה דעביד רחמנא לטב עביד, ושכל הקשיים הם רק כיסוי ולבוש - מגיעים עי"ז לידי גילויים נפלאים ועצומים של חסדים מגולים.

כל דיבור כזה וכל מחשבה כזו, הם מהגורמים הגדולים ביותר לפתיחת צינורות הרחמים והחסדים מאבינו שבשמים. וכדאיאת מר' פנחס קאריצער זי"ע, שבבחינות מסוימות מחשבות של אמונה ובטחון יכולים להמשיך ישועות עצומות אפילו יותר מתפילה. ועל כן צריך לזכור ולהחשיב ולשמוח בכל דיבור ומחשבה של אמונה.

ואפי' כאשר אדם נמצא במצב שאינו מסוגל אפי' להתפלל כראוי, עם כל זה ישמח שזוכה לחטוף עוד מחשבה של אמונה, עוד דיבור של אמונה, כי עי"ז עושה נחת רוח עצום לאבינו שבשמים. ועי"ז נשפע עליו שפע עצום של התקרבות, מחילת עוונות, כפרה, טהרה, זיכוך, השפעות עצומות של רחמים וחסדים מגולים.